

CENTENARIO NACIMIENTO
CARDENAL **TARANCÓN**
1907-2007

WWW.CARDENALTARANCÓN.ORG

De bisbe de Solsona a Cardenal de Madrid

El dia 14 de maig era el centenari del naixement del cardenal Tarancon. I durant l'any se li faran diversos actes d'homenatge. Va passar tant de temps a Solsona (19 anys) com als altres tres bisbats (Oviedo, Toledo, Madrid) plegats. El seu exercici episcopal es divideix exactament en aquestes dues meitats: Solsona i després de Solsona, abans i després de la conversió. Ell mateix ho va declarar en una entrevista: "Jo em vaig convertir a l'Esperit al Concili". I els solsonins en som testimonis. Una conversió que tampoc no creuria que fos instantània. Jo solc dir que a Oviedo (eren els temps difícils dels disturbis miners) el van esmerilar, a Toledo va poder reflexionar i processar i a Madrid va tenir l'oportunitat d'esclatar. Però és veritat que la seva conversió arrenca i es nodreix tothora del Concili Vaticà II.

Ara ningú no es recorda del seu pas per Solsona. Tot i que, arran de les seves llargues, nombroses i famoses pastorals, durant mol temps va ser conegut arreu d'Espanya com el "Obispo de Solsona". Però, si bé és veritat que la segona meitat del seu pontificat ha eclipsat la primera, la seva llarga estada a Solsona va tenir també coses molt positives, que encara recorda la gent gran. Destacaria les seves glorioses campanyes populars de la Mare de Déu de Fàtima, de l'Any Eucarístic, de Sant Pere Claver apòstol de l'amor, dels Exercicis Espirituals per a homes... Val a dir que les seves mateixes pastorals no deixaven de representar una certa alenada renovadora en l'església espanyola d'aquell temps. Tanmateix, tant les pastorals com les xerrades solien ser molt pesades. En canvi, els seus escrits breus i parlaments de circumstància eren deliciosos. En el poble va deixar un record entranyable pel seu do de gents i la seva capacitat fisonomista: coneixia la meitat dels pagesos del bisbat. Per la meua part, em queda també bona impressió del seu tracte personal.

Va tenir aspectes negatius. Sí, i molt importants. Fins al Concili, com reconeixen els seus mateixos panegiristes, va ser tremendament conservador. Només cal llegir les seves Sinodals dels anys 50. No havia rebut altra formació que la del seminari de Tortosa. I al bisbat va deixar dos grans dèficits dels quals encara no ens hem acabat de refer: la formació dels capellans i la renovació del Seminari. Qui es creuria ara, que era capaç de nomenar professors absolutament ineptes, que no va permetre mai l'estudi del

batxillerat, que no sols no va renovar la biblioteca sinó que durant divuit anys la va mantenir tancada a pany i clau?

Tanmateix, la seva tan encomiada actuació de l'època de la Transició no ens va acabar de sorprendre als capellans de Solsona. Quan el van destinar a Madrid, recordo que vaig comentar: "Ara sí que li han endevinat el lloc; s'asseurà una nit davant la seva Hispano-Olivetti, amb la cafetera i el tabac al costat, i redactarà tot un pla pastoral per a la diòcesi; i, per altra banda, sabrà gestionar molt bé la difícil situació del moment. I així va ser. Tarancon era l'home dels grans plans més que del treball pacient al peu del solc. Per altra banda, tenia dues grans qualitats: era clarivident, sabia ensumar d'on bufava i, sobretot, cap a on bufava el vent, i era especialista a trampejar situacions delicades. D'estudiants, li dèiem la yenca, que era un ball d'aleshores que donava dos passos endavant i tres enrere i, quan escrivia o predicava, els seus paràgrafs constaven invariablement de dos períodes, un que començava amb un "no cabe duda que" i un altre que començava amb un enfàtic "però" subratllat per un canvi marcadament greu de la veu. A aquestes qualitats s'hi ha d'afegir l'encert de saber envoltar-se (tenia el do també de saber clissar les persones) dels teòlegs i pensadors més lúcids i avançats de Madrid.

La seva aportació a la Transició va ser realment decisiva. Cal dir que va comptar sempre amb el suport del papa Pau VI, del nunci Dadaglio i d'alguns dels bisbes més conspicus com Jubany, Quiroga i Bueno Monreal. Tothom remarca que el seu objectiu principal va ser sempre la reconciliació entre les dues Espanyes. Però no es va recordar per a res de la reconciliació entre els pobles d'Espanya, perquè ell no havia estat mai conscient del problema i, com diu Patino, sempre va creure que la guerra havia estat una croada.

Per a aconseguir aquesta reconciliació, va ser prou lúcid per entendre que, sense deixar d'aportar en tot moment la llum i les energies de l'evangeli, l'Església havia de saber mantenir-se al marge de l'escena política. Per això va secundar decididament l'Estat aconfessional i mai no va voler recolzar cap partit confessional. La seva actitud la va plasmar magníficament en l'acte solemne de la coronació del Rei en el text de Ac 3,6: "De plata i d'or no en tinc, però el que tinc t'ho dono: en nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina".

El declivi de Tarancon i de l'època taraconiana a l'Església i a la societat espanyola va començar amb el pontificat de Joan Pau II, que va acceptar ràpidament la seva jubilació. En un article a Vida Nueva (5 de maig de 2007, núm. 2564, pàg. 24-27)

Ramon Echarren, bisbe emèrit de Canàries, que reconeix ser un dels darrers taraconians, diu que l'episcopat espanyol ha derivat cap al conservadorisme ideològic i polític i cap al nacionalcatolicisme (Tarancon, diu, mai no havia sospitat que la seva ombra fos tan allargada), prenent fer prevaler en la legislació civil les normes del Magisteri per sobre de les exigències del bé comú.